



ת"פ 41588/01/17 - מדינת ישראל נגד א.ס.י.אל. נצר סירני בע"מ

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ת"פ 41588-01-17 מדינת ישראל נ' א.ס.י.אל. נצר
סירני בע"מ ואח'

בפני:

כבוד השופטת הבכירה חנה טרכטינגוט

בעניין:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ישראל שניידרמן

המאשימה

נגד

א.ס.י.אל. נצר סירני בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד שלומית גוטרמן כספי ושלומי בן רפאל

הנאשמת

גזר-דין

1. הנאשמת הורשעה בעבירה על פי סעיפים 10ב(א) ו-20(ד) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, התשנ"ו-1996 (להלן: "**החוק**") שעניינה התקשרות עם קבלן שירות מבלי שקבלן השירות היה בעל רישיון.

2. **טענות המאשימה -**

א. מאחר ומדובר בקבלת שירות באמצעות עובד אחד, מתחם הענישה הוא בין 70% ל-90% מהקנס המקסימלי שהינו 14,400 ₪.

ב. מבוקש כי בית הדין יגזור עונש קנס בסך של 12,000 ₪ וכי הנאשמת תתחייב לא לעבור עבירה בה הורשעה במשך 3 שנים לצד התחייבות קנס עונשי מקסימלי בגובה של 14,400 ₪.

3. **טענות הנאשמת -**

א. מבוקש לבטל את ההרשעה בכפוף להתחייבות נושא המשרה להימנע מעבירה תוך הפניה לע.פ. 8062/12.

הנאשם מר ליפין (להלן: "**הנאשם**") אשר היה הרוח החיה מאחורי הנאשמת, זוכה.

ב. הנאשם פעל לקליטת העובד נשוא כתב האישום ופעל לרווחתו, תוך הפניה לע.פ. 2083/96.



ג. קיים נזק בלתי סביר ביחס לאישומים כנגד הנאשמת.

רישום פלילי יביא להגבלה מאוד משמעותית של העיסוק המסחרי שלה, היא לא תוכל להשתתף במכרזים שהוציאה המדינה, לא תוכל להתקשר עם נותני שירות שדורשים אישור על אי הרשעה פלילית.

ד. תכלית החקיקה התקיימה באופן מלא ולא נגרם כל נזק. העובד מושא כתב האישום ממשיך לעבוד בנאשמת.

ה. הנאשמת חוזרת על הטענה בדבר אכיפה בררנית.

ו. מתחם הענישה בעבירות מסוג זה הוא בין 30% ל- 60% מהקנס המקסימלי תוך הפניה לפסיקה.

ז. הנאשמים ניסו לחסוך זמן שיפוטי ולהגיע להסדר, אך המאשימה הציבה מכשולים.

ח. מבוקש לחרוג ממתחם הענישה המקובל.

הנאשם, נושא המשרה זוכה, תכלית החקיקה נשמרה.

הנאשמים נפלו קרבן למצג שווא מתמשך של הקבלן יחד עם עשרות מזמיני שירות נוספים.

אין חשש שהנאשמים ישובו ויבצעו את העבירות נשוא כתב האישום.

הקבלן קיבל רישיון 4 ימים לאחר מועד כתב האישום.

ט. הנאשמת שומרת חוק ומעולם לא הורשעה בפלילים.

י. למאשימה יש גם כן אחריות בכך שלא פרסמה את הוראות החוק ומנ/3, אתר האינטרנט שלה, לא ניתן להבין מה נדרש ממקבל שירות.

4. הנאשם ביקש להוסיף כי מלכתחילה היתה נכונות לשלם את הקנס וכי הרישום הפלילי חשוב מבחינתו יותר מכל סכום.

לא הגיוני כי למרות שהוא זוכה, לנאשמת שהיא ב- 100% בבעלותו והוא היחיד שעובד בה יהיה כתם פלילי.

5. בתשובת המאשימה לבקשה לביטול ההרשעה, טענה המאשימה כי הנאשמת לא פירטה איזה נזק אם בכלל ייגרם לנאשמת כתוצאה מההרשעה.

המאשימה טענה כי בניגוד לטענת הנאשמת התקיימה פגישה והמכשול היחיד היה כספי.



ההכרעה -

ביטול הרשעה - המסגרת הנורמטיבית -

6. הסמכות לביטול הרשעתו של מי שהורשע בביצוע עבירה נקבעה בסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, כדלקמן:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, או לצוות כי הנאשם ייתן התחייבות להימנע מעבירה, כאמור בסעיף 72(ב) לחוק העונשין, בלא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

7. כמו כן, קובע סעיף 71א(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: **"חוק העונשין"**) כי:

"מצא בית המשפט שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו, ומשעשה כן יהיה דינו של צו השירות, לענין סעיף 9 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, כדין צו מבחן".

8. עם זאת, דרך המלך בדין הפלילי היא כי משנמצא כי הנאשם ביצע את העבירה שיוחסה לו הוא יורשע, וייגזר עליו עונש [ע"פ 9262/03 פלוני - מדינת ישראל, פ"ד נח(4), 869 (2004)].

9. בית הדין הארצי לעבודה אימץ את נקודת המוצא כי משהוכחה אשמתו של אדם בהליך פלילי, יש להרשיעו בדין, וחזר וקבע כי הסמכות לבטל הרשעה תופעל במשורה, במקרים חריגים בלבד, בהם מתקיימות נסיבות יוצאות דופן המצדיקות זאת וקבע [ע"פ (ארצי) 33098-09-12 א.פ.י. שירותי כח אדם בענף הבניין (2005) בע"מ - מדינת ישראל - משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה (11.8.14)]:

"ההרשעה היא השתלשלות טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. ההרשעה מהווה מרכיב חיוני בהליך הפלילי כנגד נאשם, משלימה את שלביו השונים ואף מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים. ההרשעה מוסיפה לעבירה הקבועה עלי חוק את המשמעות הנורמטיבית הנדרשת כדי לקעקע מעשה מסוים כפסול ורע מוסרית בעיני החברה כולה, ומייצרת הרתעה מפני ביצוע עבירות דומות (ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין, [פורסם בנבו] מיום 4.9.2007, בפסקה 76 וההפניות שם, להלן: פרשת קליין; ע"פ 6291-05-10 א. כפיר אחזקות בע"מ - מדינת ישראל- משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה, [פורסם בנבו] מיום 31.1.2012 בפסקה 28, להלן: פרשת כפיר).
עם זאת, נקבע כי ישנם מצבים חריגים לכלל, המצדיקים הימנעות מהרשעה פלילית: 'המשפט מניח כי רקמת החיים האנושיים, בהשתקפותה בהליך הפלילי, מולידה מצבים קיצוניים שאינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב המחייב הרשעה פלילית



בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים ומיוחדים, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה, נתון בידי בית המשפט הכוח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין' (פרשת קליין, שם וכן ראו ע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 31.12.2007 בפסקה 9 לחוות דעתה של השופטת פרוקצ'יה, להלן: פרשת לאופר).

10. בעניין חדוות הורים [ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל - חדוות הורים (8.2.14)] דן בית הדין בסוגיה וציין כי:

"הסמכות לבטל הרשעה מופעלת על ידי בתי המשפט במשורה, תוך שמירת נקודת המוצא כי אדם אשר הוכחה אשמתו בהליך פלילי - יש להרשיעו בדין. ההרשעה מהווה פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית ומסייעת למיצוי ההליך הפלילי ותכליותיו. יישום נקודה המוצא מאפשר הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני. בנוסף, הקפדה על עצם ההרשעה נדרשת לצורך העברת המסר ההרתעתי הרצוי..."

11. בעניין כתב [ע"פ 2083/96 תמר כתב - מדינת ישראל, נב(3) 337 (1997)] הותוו קווים מנחים להימנעות מהרשעה, ככל שמדובר בהיבט השיקומי של הנאשם, והודגש כי:

"... אכן, ענישתו של נאשם היא אינדיבידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם. הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

12. לטעמי הנאשמת לא הוכיחה כי מתקיימות נסיבות המצדיקות סטייה מן הכלל בדבר הרשעה, באופן שהוכח כי הנזק שיגרם כתוצאה מהרשעת הנאשמת בדין הוא כה גדול כך שהוא גובר על האינטרס הציבורי שבהרשעתה.

13. לנאשמת טענה כללית לפיה רישום פלילי, ככל הנראה, יביא להגבלה מאוד מאוד משמעותית של העיסוק המסחרי שלה והיא לא תוכל להשתתף במכרזים שמוציאה המדינה ולא תוכל להתקשר עם נותני שירות כאלה ואחרים שדורשים אישור על אי הרשעה פלילית.

טענה זו נטענה בעלמא ולא הוכח כל נזק קונקרטי יוצא דופן.



לא הוכח כי עיסוקה של הנאשמת, השכרת מרכזים מסחריים (עדותו של הנאשם עמ' 22 ש' 8-12) מבוסס על מכרזים שמוציאה המדינה.

יתירה מכך, בע.פ. 2153-12-18 **גוז מרסלו דוארדו - מדינת ישראל** (13.2.19) חזר בית הדין הארצי על כך כי מדובר בתוצר נלווה של הרשעה, כך:

"בכל הנוגע לנזק הנטען על ידי המערער - אבדן רישיון הקבלן או ניתוק ההתקשרות בין החברה לבין חברת "עזרה וביצרון", הרי שטענה זו דומה במהותה לטענה של פגיעה באפשרות לגשת למכרזים לאספקת שירותים לגופים ציבוריים. כפי שנפסק, הפגיעה באפשרות לזכות במכרזים היא "תוצר נלווה של כל הרשעה בנסיבות דומות" (עניין משאלוף)."

14. אין בעובדה כי מדובר בנאשמת אשר בבעלות מלאה של אדם נורמטיבי כדי לבטל את ההרשעה ללא הוכחת נזק קונקרטי יוצא דופן, וזאת על מנת להבטיח את עקרון שוויון הענישה.

יש לציין כי העוברים על חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם הינם לרוב אנשים נורמטיביים בכל תחום אחר וחסרי הרשעה פלילית ולפיכך יש להיזהר במתן משקל יתר לעובדה זו, על מנת להבטיח את עקרון אחידות הענישה ואת שיקולי ההרתעה והתגמול.

15. יתר טענות הנאשמת, לפיהן נשמרו זכויות העובד אשר אף נקלט לעבודה ישירה וכי הקבלן קיבל רישיון ארבעה ימים לאחר הגשת כתב האישום וכי הנאשם זוכה, יילקחו בחשבון בגזירת העונש.

16. התוצאה היא כי נדחית הבקשה לביטול ההרשעה.

העונש שיש לגזור על הנאשמת -

17. **מן הכלל אל הפרט -**

סימן א1 לחוק העונשין, שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, מגדיר את השלבים שעל בית המשפט לעבור בטרם גזירת העונש.

בשלב הראשון, יש לקבוע האם מדובר בהרשעה בעבירה אחת או בכמה עבירות. ככל שמדובר בכמה עבירות, יש לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או אירועים נפרדים.

שלב שני, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערך זה; מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. כאשר מדובר בעונש מסוג קנס יש לשקול בשלב זה גם את מצבו הכלכלי של הנאשם



(סעיף 40 ח' לחוק העונשין).

בשלב השלישי, יש לשקול את נסיבותיו האישיות של הנאשם כמו גם נסיבות אחרות שאינן קשורות בביצוע העבירה [ע.פ. 57160-01-14 מדינת ישראל - חדוות הורים (7.11.14 להלן: "פרשת חדוות הורים")].

18. העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

19. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, מסקנתי הינה כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות העניין הוא בין 20% ל- 50% מהקנס המקסימלי ודהיינו 14,400 ₪.

נתתי משקל לחומרת העבירה של התקשרות עם קבלן כח אדם ללא רישיון כדין ולערך החברתי שנפגע.

בית הדין הארצי התייחס לחשיבות הערך החברתי שהחוק בא להגן עליו, כך:

"בהסדר הרישוי כפי שנקבע בחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, ביקש המחוקק להבטיח את זכויות העובד המועסק על ידי חברת כוח אדם, ואת ורווחתו. זאת לאור ההרעה המוחשית שחלה במצבם של העובדים המועסקים בדרך זו, וההשלכות השליליות הנובעות ממנה. בדברי ההסבר להצעת החוק עמד בשעתו המחוקק על כך שלעיתים קרובות נתונים העובדים המועסקים בתבנית ההעסקה הזו, של 'מערך יחסים משולש': עובד, משתמש, קבלן- לניצול, הבא לידי ביטוי בתשלום שכר נמוך והעדר תשלום תנאים סוציאליים; אין להם מקום עבודה קבוע ומסודר; כוח המיקוח האישי והקולקטיבי שלהם קטן; הביטחון הסוציאלי נעלם, וזכויות רבות נלקחות מהם [ראו הצעת חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם התשנ"ה-1995, הצעות חוק 2380, עמ' 381, עב 1002/02 קבוצת יו. אס. גי. די. בע"מ ואח' - מדינת ישראל ואח' (10.11.02) וההפניות שם, להלן: פרשת יו. אס. גי. די.].

בחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם הסדיר המחוקק את 'שוק' קבלני כוח האדם, והטיל משטר רישוי שבו נקבעו גבולות אחריות כלפי העובדים. תכליתו של החוק היא להבטיח את זכויות העובד המועסק במתכונת ההעסקה המשולשת האמורה והיא באה למנוע פגיעה בביטחון הסוציאלי שלו. ברקע לקביעת ההסדר שבחוק עמד צורך חברתי חיוני בהסדרת העיסוק כקבלן כוח אדם, ובהגנה על ציבור עובדים חלש במיוחד (בג"צ 450/97 תנופה שירותי כוח אדם ואחזקות בע"מ ואח' - אלי ישי, שר העבודה והרווחה, פד"י נב(2), 1998, עמ' 434 בעמ' 444 - 442).

[ע"פ (ארצי) 11/07 אל אור אילת תפעול ואחזקות בע"מ - מדינת ישראל, (11.8.2008).

20. התקשרות עם קבלן כוח אדם שאינו בעל רישיון כדין מרוקנת את החוק מתוכן. בהתאם לחוק על



הקבלן להחזיק ברישיון כדי לשמור על זכויות העובדים. התקשרות עם קבלן ללא רישיון כדין פוגעת בערך החברתי שהחוק בא להגן עליו מכיוון שהיא מאפשרת לקבלן לעקוף את הוראות החוק ולעסוק בתחום ללא הסדרת עניין הרישוי.

מכאן, שבקביעת מתחם הענישה יש להביא בחשבון את החשש מפני פגיעה בעובדים המוחלשים ואת הצורך להבטיח את השמירה על זכויותיהם במסגרת יחסי העבודה ואי ניצולם על ידי הקבלן, באמצעות שמירה על הוראות החוק בדבר קבלת רישיון והתקשרות עם קבלן בעל רישיון כדין.

21. במקרים מסוג זה מתחם הענישה המקובל בפסיקה הוא בין 30% ל- 60% מהקנס המירבי לעבירה (ת.פ. 24914-11-19 מדינת ישראל - א.א. פפושדו בע"מ (20.7.20)).

22. יחד עם זאת, בהתחשב בנסיבות המיוחדות הקשורות בביצוע העבירה, לרבות הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה אני סבורה כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות שלפנינו הוא בין 20% ל- 50% מהקנס המירבי.

אכן החוק בא להגן על פגיעה בזכויות העובדים המועסקים במתכונת העסקה משולשת, אלא שבענייננו לא נפגעה כל זכות מזכויות העובד. יתירה מכך, הנאשמת פיקחה על כך כי זכויות העובד נשמרות במהלך תקופת ההעסקה על ידי הקבלן (נ/2), העובד אף נקלט לעבודה אצל הנאשמת והקבלן קיבל רישיון כדין ארבעה ימים לאחר הגשת כתב האישום.

בנסיבות אלה על מנת לעמוד בעקרון ההלימה, המתחם הראוי הוא כאמור בין 20% ל- 50% מהקנס המירבי.

23. אשר לעונשה של הנאשמת, לא הוצגו בפני נסיבות ספציפיות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

יחד עם זאת, לאחר ששקלתי את תכלית החוק והנסיבות הספציפיות של ביצוע העבירה אני מוצאת כי יש לגזור על הנאשמת קנס ברף הנמוך של מתחם הענישה ודהיינו 2,880 ₪ (20% 14,400 X).

לא מצאתי כי יש לחרוג ממתחם הענישה.

24. התוצאה הינה כי אני משיתה על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. על הנאשמת יוטל קנס בסך של 2,880 ₪ אשר ישולם עד ליום 1.1.22.

ב. הנאשמת תחתום על התחייבות להימנע מביצוע העבירה בה הורשעה למשך 3 שנים.

ככל שתפר הנאשמת את התחייבות, תישא בקנס המקסימלי הקבוע בחוק בעת ביצוע העבירה.

ג. הנאשמת תפנה למזכירות בית הדין על מנת לחתום על התחייבות כאמור עד ליום 15.12.21 ועל מנת לקבל שוברים לתשלום הקנס.

עמוד 7



ניתן היום, י"ז כסלו תשפ"ב, 21 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.